

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/424/2015
Identifikačné číslo spisu:	8113213394
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8113213394.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne S. I., bývajúcej v N., proti žalovanej Rapid life životnej poisťovni, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska č. 2, IČO: 31690904, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Danielom Blyšťanom, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Užhorodská č. 21, IČO: 47 231 785, za ktorú koná ako advokát JUDr. Daniel Blyšťan, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 12 C 122/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. novembra 2014 sp.zn. 7 Co 219/2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. novembra 2014 sp.zn. 7 Co 219/2014 z r u š u j e a v e c tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 27. mája 2014 č.k. 12 C 122/2013-227 zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu Košice vydaný 19. januára 2012 pod sp.zn. 2 C 2730/2012 zaväzujúci žalobkyňu poskytnúť žalovanej peňažné plnenie (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“) na tom základe, že údajne nesplnila povinnosť z poisťnej zmluvy, ktorú uzatvorili žalobkyňa a žalovaná 25. mája 2009 (ďalej len „poisťná zmluva“) a odložil jeho vykonateľnosť. Zároveň zamietol návrh na prerušenie konania. Ďalej vyslovil, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Súd prvého stupňa konštatoval, že v danom prípade bola uzatvorená poisťná zmluva, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa nekonala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, ktorá je formulovaná vo všeobecných poisťných podmienkach, konkrétne v článku XV je súčasťou neprehľadného textu písaného malými písmenami. Podľa rozhodcovskej doložky všetky vzájomné spory a sporné otázky poistenia sa mali riešiť v rozhodcovskom konaní. Vzhľadom na to dospel k záveru, že rozhodcovská doložka tak znemožňuje poistenému spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu alebo sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu a tým mu odoberá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Žalobca nebol oboznámený s právnymi účinkami takéhoto

dojednania, ničím si ho nevymienil a nijako nemohol meniť jeho obsah. Rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná a mala za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Táto doložka je preto neprijateľná (neplatná) zmluvná podmienka. Súd prvého stupňa svoju argumentáciu a právny záver podporil s odkazom na bod 1 písm. q/ Smernice Rady č. 93/13/EHS a s poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 24. októbra 2013 vydaného vo veci sp.zn. III. ÚS 562/2012 a rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 1. novembra 2011 vydaného vo veci sp.zn. III. ÚS 2164/2010. Žalobe, ktorá bola podaná v zákonom určenej lehote (§ 41 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní), z týchto dôvodov vyhovel a označený rozhodcovský rozsudok zrušil.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove rozsudkom z 27. novembra 2014 sp.zn. 7Co 219/2014 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 224 ods. 4 O.s.p. V odôvodnení uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu je náležité a presvedčivé, preto naň v plnom rozsahu odkázal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka obsahujúce právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv, podal charakteristiku základných znakov spotrebiteľských zmlúv, postavenia spotrebiteľa a vysvetlil, kedy možno zmluvnú podmienku považovať za individuálne dojednanú. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predstavuje neprijateľnú (neplatnú) zmluvnú podmienku dojednanie v spotrebiteľskej zmluve, ktoré je obsiahnuté v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných poisťných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Za právne bezvýznamné označil tvrdenie o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky v osobitných zmluvných dojednaniach. Bez ohľadu na to, či by žalobkyňa osobitné zmluvné dojednania podpísala alebo nie, jeho povinnosťou vyplývajúcou zo všeobecných poisťných podmienok bolo podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Vyhodnotil, že takúto duplicitnú úpravu riešenia sporov vo všeobecných poisťných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach nemožno označiť inak ako za zavádzajúcu a mätúcu. Konštatoval, že rozhodcovskú doložku v predmetnej veci si žalobkyňa osobitne nevyjedнала. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k názoru, že žalobkyňa mohla len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu pokiaľ žalovaná poukazuje na listinný dôkaz (záznam o požiadavkách a potrebách klienta spísaný pri uzatváraní zmluvy) konštatoval, že v danom listinnom dôkaze sa nachádza iba zmienka o možnosti využitia inštitútu rozhodcovského konania bez akéhokoľvek objasnenia rozdielov medzi rozhodcovským a súdnym konaním. Aj napriek skutočnosti, že tento dôkaz nebol vyhodnotený súdom prvého stupňa, mal za to, že táto okolnosť nie je sama o sebe dôvodom umožňujúcim zrušenie rozsudku s odkazom na § 212 ods. 3 O.s.p. s tým, že z ďalšieho dokazovania na súde prvého stupňa predstavujú výsluch žalobkyne, svedkov (N. G. a S. G.) bola dostatočne preukázaná skutočnosť, že žalobkyňa pri uzatváraní poisťnej zmluvy s rozhodcovskou doložkou oboznámená nebola. Pokiaľ v prvostupňovom konaní došlo k niektorým procesným nesprávnostiam, nedosahujú intenzitu, ktorá by mala viesť k zrušeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odvolací súd poukázal aj na ustanovenia zákona č. 244/2002 Z.z. upravujúce predpoklady prejednanie sporu rozhodcovským súdom, priebeh konania pred ním a zákonné predpoklady zrušenia rozhodcovského rozsudku všeobecným súdom. Konštatoval, že vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky (§ 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z.) chýbal v danom prípade rozhodcovskému súdu základný predpoklad pre rozhodnutie sporu v rozhodcovskom konaní. K námietke o prerušení konania uviedol, že návrh žalovanej na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. do doby právoplatného skončenia konania vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky je nedôvodné s odôvodnením, že dané ustanovenie upravuje možnosť nie povinnosť konanie prerušiť s tým, že v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sa konštatovalo porušenie práv žalovaného, ak súdy vykonali určitý rozhodujúci dôkaz bez toho, aby dali žalovanému akúkoľvek možnosť sa k nemu vyjadriť. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a o trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 224 ods. 4 O.s.p. Dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyni neboli poskytnuté žiadne informácie o dôsledkoch výlučného riešenia sporov v rozhodcovskom konaní v zmysle uzatvorenej rozhodcovskej doložky.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že sa jej postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom, ako aj z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa nespĺňajú požiadavky kladené na riadne odôvodnenie podľa § 157 O.s.p., lebo z nich nevyplýva dôvod pre ktorý bol zrušený rozhodcovský rozsudok a zároveň súd prvého stupňa opomenul svoju povinnosť podľa § 118 ods. 2 O.s.p. Spochybnila skutkové a právne zistenia súdov, ako i vyhodnotenie dôkazov v jej neprospech bez opory a správnej aplikácie Smernice 93/13/EHS. Poukázala aj na skutočnosť, že pre posúdenie neplatnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu jej neprijateľnosti súdy nevykonali test primeranosti a nezabezpečili si ani objasnenie skutkového stavu potrebného na vyslovenie správnych právnych záverov o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky medzi žalobcom a žalovanou. Podľa jej názoru súdy nesprávne skutkovo vyhodnotili okolnosť, že rozhodcovská doložka sa nachádza vo Všeobecných poisťných podmienkach (ďalej len „VPP“) žalovanej, resp. v zázname o požiadavkách a potrebách klientov. Rozhodcovská doložka bola dohodnutá a obsiahnutá v osobitných zmluvných dojednaniach č. 02/2008 k poisťnej zmluve a opatrená osobitným podpisom oboch zmluvných strán. Žalobkyňa v tomto prípade mala možnosť na výber - mohla podpísať alebo nepodpísať osobitné zmluvné dojednania a tak ovplyvniť obsah podmienky - rozhodcovskej doložky.

Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení po 1. januári 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

1. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012 a 8 Cdo 12/2015).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.),

najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že podané dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľky domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdnom konaní, ktoré sú spojené s tzv. inou vadou v konaní, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nedostatkami spájanými s nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolateľka zastúpené kvalifikovaným zástupcom v dovolaní uplatňuje dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., keď súdom vytýkajú nedostatky pri hodnotení dôkazov a náležitom zisťovaní skutkového stavu veci, ako i to, že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení (najmä ohľadom výkladu Smernice rady č. 93/13/EHS, neplatnosti rozhodcovskej doložky) K týmto argumentom dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012, 7 Cdo 116/2013, a iné). Z uvedeného plynie, že na dovolateľkou uplatnené dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby boli prípadne opodstatnené) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

2. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

3. Žalovaná v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo

formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

3.1. V súvislosti s procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolateľka namieta, že rozhodnutia súdov sú neodôvodnené, nepreskúmateľné a nemajú požadované náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd však nezistil takúto podmienku prípustnosti dovolania, na ktorú dovolateľka poukazovala. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ (stanovisko uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016).

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvého stupňa obsahujú vysvetlenie dôvodov, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia.

3.2 Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalovanej (viď č.l. 233 až 246 spisu) sa písomne vyjadrila žalobkyňa 11. augusta 2014 (č.l. 250 až 252 spisu), žalovaná ale nemala možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd jej toto vyjadrenie žalobkyne nedoručil.

4. V okolnostiach preskúmvanej veci preto dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu mal znaky relevantné z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Najvyšší súd z uvedeného dôvodu rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.). Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Prítom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

5. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.